

ISMAEL ȘI ISAAC

Doresc să laudăm
Numele Domnului și să cântăm cântarea „Când privesc la Numele
Tău sfânt!”

Slăvit să fie Domnul!
Așa cum spune cântarea, motivul pentru care trăim noi este să-
I aducem
închinare, iar închinarea este supunere. Dar nu există
închinare adevărată fără
Cuvântul adevărat, iar El ne-a dat Cuvântul adevărat ca să fim
închinători adevărați.

Aș vrea să deschidem
Bibliile la Geneza 15.1-6:

*„După aceste
întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o
vedenie și a zis:
„Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea
foarte mare.”*

*Avram a răspuns:
„Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii, și
moștenitorul casei
mele este Eliezer din Damasc.”*

*Și Avram a zis: „Iată
că nu mi-ai dat sămânță, și slujitorul născut în casa mea va*

*fi moștenitorul
meu.”*

*Atunci, Cuvântul
Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci
cel ce va ieși
din tine, acela va fi moștenitorul tău.”*

*Și după ce l-a dus
afară, i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți
să le numeri.”
Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.”*

*Avram a crezut pe
Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.”*

Vedeți, Avraam nu a trebuit să facă altceva.
Dumnezeu i-a vorbit și Avram a crezut, iar aceasta i s-a
socotit ca
neprihănire.

Acum, aș vrea să
mergem în Galateni, după care ne vom întoarce înapoi la
Geneza, de aceea
vă rog să nu pierdeți locul în care vă aflați în Geneza.
Doresc să continui cu
gândul pe care l-am avut duminică și să predic despre
subiectul „Ismael și
Isaac”, iar pentru aceasta am câteva versete pe care aș vrea
să le citim și
să le parcurgem în detaliu din Geneza.

Dar acum vom citi din
Galateni 4.21-28:

*„Spuneți-mi voi,
care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea?*

*Căci este scris că
Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia
slobodă.*

*Dar cel din roabă s-a
născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut
prin făgăduință.”*

Versetul acesta este
foarte important. Avem un tată, două mame și doi copii: unul
născut după trup
și unul născut prin făgăduința lui Dumnezeu.

*„Lucrurile acestea
trebuie luate într-alt înțeles – acestea sunt două legăminte:
unul de pe
muntele Sinai naște pentru robie și este Agar,*

*căci Agar este
muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum,
care este în robie
împreună cu copiii săi.*

Dar Ierusalimul cel

de sus este slobod și el este mama noastră.

Fiindcă este scris:

„Bucură-te, stearpo, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.”

Și

voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.”

Mă voi opri puțin din citit aici, dar ne vom întoarce. Este uimitor cum a luat apostolul Pavel o poveste din Vechiul Testament, care a fost o întâmplare adevărată trăită de niște oameni reali, Avraam, Sara și Agar, și toate evenimentele care au avut loc și care au fost evenimente reale. Dar când a vorbit despre ele, apostolul Pavel le-a propovăduit ca tipologie. Pe cine am mai auzit predicând la fel astăzi? Amin! Este Alfa și Omega, iar fratele Branham a spus: „Fiecare om al lui Dumnezeu care cunoaște Biblia este un tipolog.” De ce? Pentru că aceasta a făcut Pavel. El a luat ceva ce s-a întâmplat firește, care a devenit temelia națiunii Israel, și a început s-o aplice duhovnicește la situația în care se aflau ei în ziua aceea. Pentru mine aceasta este o predică adevărată. Pavel a luat aceste lucruri și ne-a arătat că este o alegorie,

pentru că
alegoria este o poveste care reprezintă un adevăr. Așadar,
Pavel a luat cele
petrecute acolo și a spus: „Acestea nu sunt decât o alegorie”.
Pentru Agar nu a
fost o alegorie, pentru Avraam nu a fost o alegorie, dar Pavel
a pășit în față,
a luat cele petrecute acolo și a arătat că aveau o aplicare
duhovnicească în
ziua sa.

Așadar, el a luat
cele petrecute și a spus că Agar este Muntele Sinai din Arabia
care răspunde
Ierusalimului pentru că Ierusalimul a rămas în robia Legii și
nu a acceptat
harul atunci când harul a venit la ei. Ei l-au respins pe
Hristos și au rămas
sub robia Legii, iar atunci Cuvântul a trecut la neamuri care
au ieșit prin har
în libertatea fiilor lui Dumnezeu.

În continuare, Pavel
a spus: *„Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este
mama noastră.”* Și
eu pretind această identitate (Amin), deoarece contează cine
este mama și Tatăl
nostru.

*„Fiindcă este
scris: „Bucură-te, steapo, care nu naști deloc! Izbucnește de
bucurie și
strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii
celelalte părăsite vor*

fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.”

Acest lucru este
adevărat chiar și astăzi.

*„Și voi, fraților,
ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.”*

Aici vedem că
apostolul Pavel a luat o făgăduință dată lui Avraam, fiului
făgăduit, Isaac, și
și-a aplicat-o lui însuși. A putut el să facă aceasta?
Bineînțeles că da.

*„Și cum s-a
întâmpnat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea
pe cel ce se
născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum.” (v. 29).*

Noi știm că au
existat doi copii care s-au născut din Avraam în timpul acela:
Ismael care a
venit prin femeia roabă și Isaac care a venit prin Sara, soția
sa, iar noi știm
că soția sa nu a fost o femeie oarecare pe care Avraam a ales-
o de undeva, ci a
fost sora sa. Ei au avut același tată, iar acest lucru este
foarte important
pentru că noi înțelegem că soția lui Avraam a provenit de la
aceeași sursă. Și
Soția lui Hristos provine de la aceeași Sursă. Astfel, putem
vedea că ea nu a

fost o femeie oarecare din lume, ci i-a aparținut lui Avraam; ei au devenit un singur trup, iar ea a fost trup din trupul său și oase din oasele sale.

Dar Ismael a început să-l prigonească pe Isaac.

„Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum.

Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei, căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.”

De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobози.”
(v.29-31).

Vedeți, aici Pavel le vorbea neamurilor, iar lucrurile pe care le spunea ar fi fost șocante pentru un evreu. Aici, Pavel se uita la ceea ce ei numeau mai înainte păgâni, izgoniți din Planul lui Dumnezeu în Vechiul Testament, și spunea: „Pentru că în voi există Ceva care poate crede Mesajul pentru ziua voastră,

sunteți ca și Isaac,
sunteți copii ai făgăduinței. Voi faceți parte din Sămânța
credinței lui
Avraam. Avraam este tatăl credinței, iar pentru că voi ați
primit Adevărul
pentru ziua voastră, vă identificați ca și copii ai
făgăduinței; Avraam este
tatăl vostru, iar acum sunteți moștenitorii lui Avraam.”

Aici, Pavel vorbește
despre copiii femeii roabe, – aceasta ar face să iasă fum din
urechile
evreilor, deoarece copiii femeii roabe prigoneau copiii femeii
slobode, iar el
spusese deja că acești copii ai femeii slobode s-au născut de
sus și sunt copii
liberi, mama lor fiind Ierusalimul de sus -, dar el nu
vorbește firește, ci
duhovnicește. El a luat și a poziționat copiii care s-au
născut pe linia lui
Avraam, sămânța firească a lui Avraam, și pentru că prigoneau
Adevărul, a spus:
„noi suntem copiii făgăduinței, ca și Isaac.” Ca și copii ai
făgăduinței, noi suntem prizoniți, iar aceasta nu identifică
numai copiii
făgăduinței, ci și pe cei care sunt copiii femeii roabe. Aici,
Pavel îi numea
pe evrei, unii dintre cei mai religioși oameni de pe planetă,
care au păzit
Legea lui Dumnezeu, tradițiile lor, copiii femeii roabe.

Vreți să știți de ce
au vrut evreii să-l omoare pe Pavel? Iată motivul! Ei au rămas
prinși în partea
firească, dar Pavel se ridică la partea duhovnicească; iar în

cadrul realității
duhovnicești, copiii, sămânța făgăduită, copiii făgăduinței
lui Avraam, sunt
cei care pot crede, pentru că cea care îi identifică și arată
cine este tatăl
lor, este credința lor. Acesta este motivul pentru care Pavel
a putut spune:
„Voi, eu, noi, ca și Isaac, suntem copii ai făgăduinței, iar
cei care ne
prigonesc sunt copiii femeii roabe.” Pavel a putut identifica
ceea ce se
petrecea! Așadar, noi nu suntem copiii femeii roabe, ci ai
celeii slobode.
Aleluia!

Acum ne vom întoarce la Geneza 16.

Aș vrea să citesc un
citat din „**Grâul nu va moșteni împreună cu pleava**” din anul
1965:

*„Ismael nu putea
fi moștenitor împreună cu Isaac pentru că existau îndoieli cu
privire la el,
mici îndoieli. El era un copil, era sămânța lui Avraam, dar
calea prin care a
venit el nu era calea desăvârșită a lui Dumnezeu. Aș putea să
petrec mai mult
timp aici, și nădăjduiesc că Duhul Sfânt vă va aduce aceasta
așa cum trebuie să
fie. Acum, dacă el...*

Dacă Ismael și Isaac

nu puteau fi moștenitori împreună deoarece Planul original al lui Dumnezeu a fost înlocuit cu un plan îngăduit al lui Dumnezeu, o cale îngăduită pe care Dumnezeu l-a binecuvântat, nici Biserica duhovnicească de astăzi nu poate fi moștenitoare cu cea denominațională.”

Aici vedem că fratele Branham a luat această alegorie și a aplicat-o bisericii denominaționale și Bisericii duhovnicești, biserica denominațională fiind Ismael, iar cea duhovnicească fiind Sămânța făgăduită sau Isaac.

„Dumnezeu să-i binecuvânteze pe denominaționali, așa cum a făcut cu Ismael, dar cei duhovnicești nu vor fi moștenitori împreună cu ceilalți. Așa este. Din biserica denominațională (așa-zisa biserică, biserica fizică) va ieși o Mireasă a lui Hristos, cei aleși.”

În ziua aceea, apostolul Pavel vorbea despre Biserica ebraică ce ieșea din tradițiile ei și venea la Mesajul harului, dar acest lucru s-a repetat din nou astăzi când există o Mireasă care a ieșit din denominațiunii. Așadar, fratele Branham a trecut prin tot ceea ce a trecut Pavel, și a predicat tot ce a predicat el. Pavel vorbea despre iudeii aflați sub Lege și despre neamurile

de sub Mesajul
harului, iar fratele Branham ne-a vorbit despre
denominațiunile aflate sub...
El a întrebat: „*Din ce s-a născut Ismael? Dintr-o ușoară
îndoială cu privire
la făgăduință.*” Acesta este semnul distinctiv al
denominațiunilor: se
îndoiesc numai puțin de făgăduință, iar când fac aceasta,
pășesc în față cu
propria lor interpretare. Ei vin cu propria lor metodă pentru
că aceasta
este ceea ce a făcut Sara când s-a îndoit numai puțin de
făgăduință. Ea nu s-a
îndoit de faptul că va exista un copil care se va naște, dar a
folosit propria
ei rațiune, în locul credinței, ca să încerce să înțeleagă cum
urma să se nască
copilul, iar când a făcut aceasta, s-a născut Ismael.

Geneza 16.1-2:

*„Sarai, nevasta
lui Avram, nu-i născuse deloc copii. Ea avea o roabă
egipteancă, numită Agar.*

*Și
Sarai a zis lui Avram: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă; intră,
te rog, la
roaba mea; poate că voi avea copii de la ea.” Avram a ascultat
cele spuse de
Sarai.”*

Sara a recurs la

propria ei gândire și a venit cu o cale logică și rațională prin care putea fi împlinită făgăduința. Această cale mulțumea logica și rațiunea ei, deoarece ea a recurs la propria ei gândire. Dar pe Cine a dat vina pentru gândirea ei? Să mai citim o dată:

„Și Sarai a zis lui Avram: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă...” (v. 2).

Deci, era vina Domnului. Unele lucruri nu se schimbă, prieteni. Natura umană rămâne pentru totdeauna natură umană. Așadar, Sara credea că era vina Domnului pentru că nu rămăsese încă însărcinată. „Domnul nu aduce unele lucruri la împlinire, ceea ce înseamnă că trebuie să găsim noi o cale, trebuie să intrăm în acțiune, Avraame, trebuie să facem ceva. Aceasta este o făgăduință adevărată, dar este evident că nu va veni la împlinire prin mine. Dumnezeu nu o va împlini așa, de aceea, trebuie să ne folosim propria gândire și să găsim o cale prin care să aducem la împlinire această făgăduință.” Puteți vedea cum s-a născut Ismael? Dintr-o mică îndoială. Sara credea că exista o făgăduință, credea că este Cuvântul Domnului, credea că va exista un fiu făgăduit, dar nu a avut destulă credință ca să-L aștepte pe Dumnezeu să facă lucrarea în ea ca să rămână însărcinată și să dea naștere

acelui fiu. Ea nu-și cunoștea poziția, nu știa cine era, nu-și cunoștea identitatea și nu a înțeles că fiul făgăduit putea veni numai din pântecul lui Avraam și Avraam nu putea să fie amestecat cu altcineva, ci trebuia să fie numai Avraam, iar când numai Avraam, partea bărbătească și partea femeiască s-au unit, ei au avut fiul făgăduit. Dar nu putea fi Avraam amestecat cu altcineva pentru că aceasta va da de fiecare dată naștere unui Ismael, ci trebuia să fie Avraam curat, sută la sută, nepângărit, partea bărbătească și partea femeiască, domnul și doamna Avraam. Dar Sara nu-și cunoștea identitatea și nici puterea identității ei.

Acesta este punctul în care a eșuat biserica: ea nu a știut cine era. Ea nu este doar oameni ca ceilalți oameni, ci este cealaltă parte a lui Avraam care trebuie să împlinească făgăduința. Avraam nu putea să facă făgăduința trup de unul singur, ci a trebuit s-o aibă pe Sara. El nu a putut s-o facă trup cu o altă femeie, ci trebuia să vină prin soția sa.

Să citim încă un citat din mesajul **„Grâul nu va moșteni împreună cu pleava”**:

„Aici sămânța a început printr-o făgăduință, care a fost pusă ușor sub semnul

îndoielii. Isaac,
fiind sămânța femeii slobode și făgăduite, a dat naștere, a
adus la suprafață
sămânța firească făgăduită, așa cum a încercat să explice
Pavel aici în
Galateni. Și Pavel a continuat și a spus că copilul femeii
roabe nu poate fi
moștenitor împreună cu copilul femeii slobode pentru că ei
sunt din două
categorii diferite.

Acesta este adevărul,
necredinciosul nu poate fi moștenitor împreună cu
credinciosul. Aceasta nu este
cu nici un chip posibil. Iată unde este problema astăzi. Voi
nu puteți face ca
un pui denominațional să creadă împreună cu un vultur. Pur și
simplu nu o
puteți face. Iată unde este problema. Voi trebuie să credeți
fiecare Cuvânt al
lui Dumnezeu. Voi nu sunteți moștenitori împreună, nici nu
puteți să vă uniți
cu ei, nu o puteți face. Ori sunteți vultur, ori sunteți un
pui de găină.

El nu putea fi
moștenitor împreună cu Ismael, sămânța femeii roabe din
pricina îndoielii. Sara
s-a îndoit de Cuvântul Domnului, de faptul că Dumnezeu era în
stare să-L țină.
Vezi, Avraame! Puteți vedea ceea ce zidesc pentru duminică
dimineața. Avraam nu
s-a îndoit, ci Sara s-a îndoit, ea a fost aceea. Nu Adam a
fost cel care s-a
îndoit, ci Eva. Vom afla mai multe despre acestea pe măsură ce

*vom reveni la
ele duminică dimineața.”*

Nu Hristos a fost Cel
care S-a îndoit, ci biserica Sa. Nu Adam a fost cel care s-a
îndoit, ci femeia.
Nu Avraam a fost cel care s-a îndoit, ci Sara, iar pentru ca
Dumnezeu să
reîntoarcă acest ciclu, El trebuie să-Și ia o soție, femeia
potrivită, de pe
linia potrivită, de la sursa potrivită, căsătorită cu bărbatul
potrivit, care
nu se va mai îndoi de făgăduință. De fiecare dată a fost
același ciclu, dar
astăzi Dumnezeu a adus ceva ca să frângă acest ciclu.

*„Nici credinciosul
firesc nu poate fi moștenitor împreună cu cel duhovnicesc.
Nici copiii lui
Ismael nu pot fi moștenitori împreună cu cei ai lui Isaac și
nici cel firesc nu
poate fi moștenitor împreună cu cel duhovnicesc.*

*Biserica firească;
biserica duhovnicească. Există o biserică firească pe care o
preumbresc aceste
femei de aici, dar există și o biserică duhovnicească. Așadar,
biserica
firească și cea duhovnicească nu pot fi moștenitoare împreună.
Sunt diferite,
timpuri diferite; sunt diferite, oameni diferiți: sub două
legăminte
diferite, separate.”*

Cu siguranță, nu va exista un amestec.

Să mergem în Geneza 16.9.

Până acum am văzut cum a luat-o Sara pe Agar și i-a dat-o lui Avraam; Avraam a cunoscut-o și ea a rămas însărcinată, dar Sara a început s-o trateze cu asprime, iar Agar a fugit în pustie. Să citim începând de la versetul 9:

„Îngerul Domnului i-a zis: „Întoarce-te la stăpână-ta și supune-te sub mâna ei.”

Îngerul Domnului i-a zis: „Îți voi înmulți foarte mult sămânța și ea va fi atât de multă la număr, că nu va putea fi numărată.”

Îngerul Domnului i-a zis: „Iată, acum ești însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael, căci Domnul a auzit mahnirea ta.

El va fi ca un măgar sălbatic printre oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui și va locui în fața

tuturor fraților lui.” (v. 9-12).

Aici, vedem că Agar a fugit, dar Îngerul Domnului i-a ieșit în cale și a trimis-o înapoi. El i-a spus că ea va naște un copil care va fi binecuvântat și va fi o națiune mare, dar va fi ca un măgar sălbatic. Ceva era în neregulă cu natura acestui copil.

„El va fi ca un măgar sălbatic printre oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui și va locui în fața tuturor fraților lui.”

Aceasta este interesant. Isaac avea să locuiască pe tot parcursul drumului împreună cu Ismael. Credinciosul și necredinciosul vor locui împreună.

Acum vom merge mai departe la Geneza 17.1-7:

„Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.

Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespus de mult."

Avram s-a aruncat cu fața la pământ și Dumnezeu i-a vorbit astfel:

„Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri.

Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri.

Te voi înmulți nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi și din tine vor ieși împărați.

Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine."

Legământul Său era ca El să fie Dumnezeul lui Avraam, un Dumnezeu personal, un Dumnezeu individual pentru Avraam și sămânța sa. Nu sunteți bucuroși pentru că suntem sămânța lui Avraam și pentru că această făgăduință este pentru noi? Vedeți, Dumnezeu i-a

făgăduit că va fi un Dumnezeu pentru el, dar vă rog să observați că Ismael nu a fost inclus în acest Legământ. Legământul a pornit de la Avraam, dar nu Avraam și altceva au adus în scenă Legământul, nu aceasta a fost sămânța adevărată.

Numai Avraam și Sara, cele două părți ale lui Avraam împreună puteau da naștere seminței. Avraam amestecat cu altceva nu putea da naștere seminței făgăduite.

Acesta este motivul pentru care Cuvântul nu poate fi amestecat niciodată cu ceva; El nu va funcționa așa. Amin!

Să citim mai departe de la versetul 15:

„Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai, ci numele ei să fie Sara.

Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.”

Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a râs, căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?”

Și Avraam a zis lui

Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” (v. 15-18).

Vedem că aici Avraam
a strigat pentru Ismael.

„Dumnezeu a zis:

*„Cu adevărat, nevasta ta Sara îți va naște un fiu și-i vei
pune numele Isaac.*

*Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic
pentru sămânța lui
după el.” (v. 19).*

Vedem că Avraam a spus:

*„Să trăiască Ismael”, dar Dumnezeu i-a zis: „Ismael nu poate
face parte*

*din acest Legământ. Legământul Meu va veni prin Sara, prin
copilul născut de ea*

și Legământul Meu va fi făcut cu el.

„Dar și cu privire

*la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi
face să crească și*

*îl voi înmulți nespus de mult: doisprezece voievozi va naște
și voi face din el*

un neam mare.

Dar legământul meu îl

*voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe
vremea aceasta.”*

*Când a isprăvit de vorbit
cu el, Dumnezeu S-a înălțat de la Avraam.” (v.20-22).*

Avraam a zis: „Nu-l
uita pe Ismael; să trăiască Ismael înaintea Ta”, dar Dumnezeu
i-a spus că
Ismael nu putea să facă parte din Legământ pentru că nu venise
pe linia
potrivită, din sursa potrivită. Sămânța urma să vină prin Sara
și Legământul
urma să fie făcut cu Isaac, dar Dumnezeu i-a spus lui Avraam
că El nu avea nici
o problemă în a-l binecuvânta și pe Ismael din belșug.

Am vorbit despre
aceasta și duminică și am spus că unii indivizi se mulțumesc
să primească
binecuvântările. Ei se mulțumesc cu
binecuvântările, cu darurile, dar nici măcar nu-L au pe
Dătător. Fratele
Branham a spus: „Nu darurile, eu Îl vreau pe Dătător, iar
dacă-L am pe
Dătător, toate darurile vor veni o dată cu El.”

Vedeți, faptul că
aveți parte de binecuvântări și există o creștere, faptul că
există o propășire
și multe binecuvântări, nu înseamnă că aveți Legământul. Amin!
Așa cum am spus
înainte, bisericile mari sunt în plină expansiune, există o
adevărată explozie
de mega-biserici, pot avea parte de binecuvântări, de
vindecări și de tot felul
de binecuvântări, toate acestea venind de la Dumnezeu; cineva

se roagă și
spune: „M-am rugat și Dumnezeu m-a vindecat”, și așa este.
Dumnezeu l-a
vindecat pentru că binecuvântările vin de la Dumnezeu.
Dumnezeu a făgăduit că
îi va da lui Ismael binecuvântări, El l-a binecuvântat și a
făcut din el o
națiune mare, dar binecuvântările nu au putut aduce niciodată
Legământul.
Înțelegeți că noi nu putem fi bucuroși numai pentru că avem
parte de
binecuvântări, ci putem fi împăcați cu adevărat numai atunci
când ele fac parte
din Legământ. Noi trebuie să ne concentrăm pe ceea ce contează
mai mult, pe
ceea ce este corect, iar acesta este Legământul.

Care este Legământul
și scopul lui? Toate binecuvântările vin odată cu Legământul,
dar noi putem fi
binecuvântați fără măsură și să nu facem parte din Legământ.
Eu prefer să fac
parte din Legământ decât să am parte de încă o vindecare în
viața mea. Prefer
să fac parte din Legământ decât să am parte de încă o
binecuvântare financiară
sau de încă o izbăvire, pentru că dacă fac parte din Legământ,
chiar dacă sunt
lovit de o boală și nu sunt binecuvântat cu vindecări sau
izbânzi, slăvit să
fie Dumnezeu pentru că Legământul meu mă va duce la destinația
mea. Oricum, noi
nu trăim pentru viața aceasta.

Întorcându-ne la cele

discutate duminică, la care era închinarea adevărată – cea a lui Cain sau cea a lui Abel -, vom vedea că același lucru se adevărește și cu privire la Ismael și Isaac, deoarece Cain a dorit să se închine cum îi plăcea lui, cum îl mulțumea pe el. El a fost răsplătit în închinarea sa pentru că s-a bucurat de închinarea adusă, dar Abel nu a primit mulțumire de sine în urma închinării aduse. El s-a închinat într-un fel care era plăcut lui Dumnezeu și a făcut parte din Legământ, dar Cain, nu.

Să privim puțin mai departe, iar pentru aceasta vom merge la versetul 23:

„Avraam a luat pe fiul său Ismael, pe toți cei ce se născuseră în casa lui și pe toți robii cumpărați cu bani, adică pe toți cei de parte bărbătească dintre oamenii din casa lui Avraam, și le-a tăiat împrejur carnea prepuțului chiar în ziua aceea, după porunca pe care i-o dăduse Dumnezeu.

Avraam era în vârstă de nouăzeci și nouă de ani când a fost tăiat împrejur în carnea prepuțului său.

Fiul său Ismael era în vârstă de treisprezece ani când a fost tăiat împrejur în carnea prepuțului

său.

Avraam și fiul său

Ismael au fost tăiați împrejur chiar în ziua aceea.” (Geneza 17.23-26).

Vedeți, aici Ismael

era cu Avraam și urma să aibă parte de binecuvântări, dar nu avea să facă parte

din Legământ. El a avut parte de tăierea împrejur, exact ca biserica

pentecostală. Neprihănirea a croit o cale pentru sfințire, sfințirea a croit o

cale pentru botezul Duhului Sfânt, iar ei au venit până la tăierea împrejur.

Dar ghici cine a fost tăiat împrejur primul, Isaac sau Ismael?

Ismael. Cine a

avut primul parte de binecuvântări, Isaac sau Ismael? Ismael.

Cine a fost

primul în scenă? Ismael. Ismael a fost primul. El a avut parte de tăierea

împrejur primul; el a fost primul care a avut parte de lucrarea darurilor în

viața sa, înaintea lui Isaac.

Prieteni, puteți

vedea?

În timp ce parcurgem

această poveste, în timp ce ea avansează în Scriptură, ajungem la capitolul

18.

„Domnul i S-a arătat la stejarii lui Mamre, pe când Avraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei.

Avraam a ridicat ochii și s-a uitat, și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor, de la ușa cortului, și s-a plecat până la pământ.

Apoi a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău.” (v. 1-3).

În mesajul „**Care sunt lucrările lui Dumnezeu**” din anul 1959, fratele Branham a spus:

„Dar acolo au venit jos din cer trei bărbați. Observați. Unul dintre ei S-a oprit și a vorbit cu Avraam, iar doi dintre ei, un Billy Graham modern, și așa mai departe, a mers jos în Sodoma și a predicat pentru trezire, i-a chemat afară pe cei ce erau aleși să fie chemați afară. Dar observați. Unul a rămas cu Avraam.”

Aici, Ismael avusese parte de tăierea împrejur – ne aflăm deja în trezirea

pentecostală, sistemul
denominațional este deja în trezirea pentecostală. Mă
urmăriți? Ei au avut
parte de binecuvântări care au venit de la Dumnezeu, au avut
daruri, dar nu se
aflau în Legământ. Denominaționalii nu se aflau în Legământ.

Dar aici vedem că la
stejarii lui Mamre a avut loc o venire, Avraam și-a ridicat
privirea și a văzut
trei bărbați, iar fratele Branham a spus că doi dintre ei au
coborât în Sodoma
și a întrebat cine erau aceia. Tot el a spus: „*Un Oral Roberts
și un Billy
Graham moderni. Dar Unul a rămas să vorbească cu Avraam.*”
Așadar, au fost
trei bărbați, iar fratele Branham a spus că Dumnezeu a luat
niște calciu, niște
potasiu, din elementele pământului și le-a suflat din mâna Sa
spunând: „*Mihaile,
tu pășește aici, Gavriile, tu pășește aici!*”, după care a
intrat El Însuși
într-un trup. Ei au locuit acolo într-un trup, dar acela nu a
fost decât un
trup temporar deoarece fratele Branham a spus că atunci când
au terminat
această întrevvedere, eu pășit pur și simplu afară din acele
trupuri, iar ele
s-au întors la elementele lor. De ce? Ce a așezat adunarea
aceea? O umbră
pentru ziua noastră, iar profetul lui Dumnezeu a venit exact
ca și apostolul
Pavel și a spus la fel ca el: „*Povestea aceea a fost o
alegorie pentru ziua
noastră.*”

Așadar, fratele
Branham a pășit în față și a arătat cu degetul spre această poveste. De câte ori a menționat el povestea aceasta? Nu m-am dus niciodată să caut sau să număr, dar el a menționat-o de multe ori. El a vorbit de multe ori despre această scenă, descriind-o rând pe rând și spunând de fiecare dată că „doi bărbați, un Oral Roberts și un Billy Graham moderni, s-au dus să predice jos în Sodoma”, și i-au orbit prin propovăduirea Evangheliei pentru că propovăduirea Evangheliei orbește. Dar tot el a spus: „Un Bărbat a rămas și a vorbit cu Avraam”, Avraam fiind Sămânța împărătească separată.

Deci, îl avem pe Lot, care este un simbol al denominațiunilor și pe Avraam, care este un simbol al Seminței împărătești separată de restul, Sămânța credinței. Acolo am avut trei bărbați, vă rog să păstrați simbolurile voastre. Există trei bărbați care au fost acolo: unul este Oral Roberts, altul este Billy Graham, dar cine a fost al treilea bărbat? William Branham. Acolo au fost trei bărbați. Doi au rămas cu denominațiunile, iar celălalt cu Sămânța avraamică separată și a vorbit cu ei. Cei doi s-au dus jos și i-au orbit pe oameni cu Evanghelia, dar a existat un Bărbat care era Elohim în trup de carne. Elohim într-un trup de carne, Dumnezeu într-un trup de carne, iar fratele Branham a început să

vorbească cu oamenii, a
privit la o femeie și a spus: „Tu ai boala cutare și cutare și
locuiești în
locul cutare. Pe cine ai atins tu? Ești la douăzeci de
picioare de mine, deci
nu m-ai atins pe mine, ci L-ai atins pe El.” Cine era în omul
acela? Cine lucra
prin trupul acela de carne? Fratele Branham a folosit de
nenumărate ori
povestea aceasta ca să ne arate ziua în care trăim. Domnul a
început să spună
ce gândea Sara, care se afla în cortul de la spatele Său,
pentru că ea a
început să râdă în sinea ei zicând: „Eu, o femeie bătrână să
mai am plăceri cu
domnul meu, bărbatul?” Dar El a zis: *„De ce a râs Sara?”*

Fratele Branham s-a
întors cu spatele la audiență și a început să deosebească
gândurile inimilor
oamenilor aflați în spatele său. El s-a întors cu spatele și a
spus: „Tu, cea
de acolo, porți o rochie roșie și te numești Cutare și
Cutare.” Apoi a zis:
„Prietenii, voi știți că eu nu pot să fac aceasta. Știți că
niciun om nu o poate
face”, pentru că nu a fost omul, ci a fost Dumnezeu din om.

Așadar, în ziua
noastră, noi am avut parte de o repetare
a Genezei 18, când au venit trei bărbați, doi îngeri și
Dumnezeu, folosind
trupuri umane exact cum au făcut prima dată. Doi au mers și au
predicat
denominațiunilor, dar Unul a rămas în spate ca să predice

celor aleși; iar când
le-a predicat celor aleși, le-a arătat semnul lui Mesia. Le-a
arătat cea de-a
doua Trageri. Este adevărat? Aceea a fost slujba celei de doua
Trageri. Iată-ne
aici, în cadrul celei de-a doua Trageri, la stejarii lui
Mamre. Noi i-am
identificat pe cei trei bărbați și știm cine sunt ei și unde
este Dumnezeu.

Să mergem mai
departe:

*„Avraam s-a dus
repede în cort la Sara și a zis: „Ia repede trei măsuri de
făină albă, frământă
și fă turte.”*

*Și Avraam a alergat
la vite, a luat un vițel tânăr și bun și l-a dat unei slugi
să-l gătească în
grabă.*

*Apoi a luat unt și
lapte, împreună cu vițelul pe care-l gătise, și le-a pus
înaintea lor. El
însuși a stat lângă ei, sub copac, și le-a slujit până ce au
mâncat.*

*Atunci, ei i-au zis:
„Unde este nevastă-ta, Sara?” „Uite-o în cort”, a răspuns el.*

Unul dintre ei a zis:

„La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu.” Sara asculta la ușa cortului care era înapoia lui.

Avraam și Sara erau

bătrâni, înaintați în vârstă, și Sarei nu-i mai venea rânduiala femeilor.

Sara a râs în sine,

zicând: „Acum, când am îmbătrânit, să mai am poftă? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrân.”

Domnul a zis lui

Avraam: „Pentru ce a râs Sara, zicând: ‘Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?’

Este

oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.”

Sara a tăgăduit și a

zis: „N-am râs.” Căci i-a fost frică. Dar El a zis: „Ba da, ai râs.” (v. 6-15).

Fratele Branham a

spus că Dumnezeu ar fi putut s-o ucidă chiar acolo, pe loc,

dar El nu putea s-o
rănească fără să-l rănească pe Avraam pentru că ea era parte
din Avraam, iar
dacă era parte din Avraam, a venit de la același tată. Urmărim
noi povestea?
Astfel, Dumnezeu nu a putut s-o rănească, nu a putut s-o
lovească cu moartea
pentru că ea făcea parte din Avraam, iar El îi dăduse deja lui
Avraam o
făgăduință, și singurul fel prin care putea fi împlinită acea
făgăduință era
numai prin Sara.

Să mai citim o dată versetul
1:

*„Domnul i S-a
arătat la stejarii lui Mamre.”*

Noi nu avem nici cea
mai mică îndoială cu privire la Cine era Acesta. Era Domnul,
dar El Se afla
într-un vas de lut. El folosea un trup uman, dar era Domnul.

Să mergem la versetul
13. Până aici am avut slujba celei de-a doua Trageri. Suntem
atenți la
cronologie? Am putut vedea darurile prin Ismael, făgăduința că
el va deveni un
neam mare, binecuvântările revărsate asupra lui, el având
parte de tăierea
împrejur la vârsta de treisprezece ani. Așadar, aici am avut
biserica

pentecostală care a trecut la botezul Duhului Sfânt, iar după aceasta, am avut scena de la stejarii lui Mamre. Am înțeles toate acestea, așa-i? Grupul lui Avraam s-a separat de grupul denominațional. Astfel, doi predicatori au mers la grupul denominațional, dar Unul a rămas cu grupul lui Avraam și a descoperit gândurile și intențiile din inima Sarei care se afla la spatele Său. Toate acestea s-au derulat din nou, prieteni.

Așadar, am văzut cea de-a doua Tragere. Dar pe a treia ați văzut-o? Vă întreb pentru că am citit-o deja. Vreți s-o citim încă o dată? Haideți să citim încă o dată Tragerea a treia:

„Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.” (În traducerea engleză scrie: *„La vremea hotărâtă, Mă voi întoarce la tine potrivit timpului vieții și Sara va avea un fiu”*).

Să mai citim o dată:

„Este oare ceva prea greu pentru Domnul?” El făgăduise deja că Sara va avea un fiu, iar Sara făcea parte din Avraam.

„La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine...” Ce era aceasta? Venirea Domnului.

Puteți vedea Tragerea a treia? Puteți vedea Pecetea a șaptea?

„La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.”

Mireasa va rămâne însărcinată cu Cuvântul și va da naștere Trupului încheiat al lui Isus Hristos, care este Mireasa.

„Mă voi întoarce la tine potrivit timpului vieții și Sara va avea un fiu.”

Citiți Biblia și spuneți-mi, vă rog, când s-a întâmplat aceasta. El a făgăduit o altă venire.

Chiar acolo, El a făgăduit o altă venire: *„Mă voi întoarce la tine”*, dar

dacă citiți Biblia, nu o veți găsi pentru că este o venire tainică, intimă.

Unde a venit El? În pântecul Sarei.

Să mai citim o dată:

„Este oare ceva

prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.”

Făgăduința spune că sămânța făgăduită va ieși din Avraam, dar fără Sara nu ar fi existat nicio manifestare. Sara făcea parte din ecuație, ea fiind desăvârșirea și împlinirea făgăduinței. Aici, El i-a spus: „*Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu*”, dar dacă vom citi în Biblie, nu vom vedea o altă venire, nu vom vedea întâmplându-se altceva. Ce s-a întâmplat? El a venit în taină și Sara a fost restituită. Fratele Branham a spus că Sara a fost întinerită în timpul acela. Cum se poate așa ceva? Ea s-a întors și a fost ceea ce era atunci când s-au căsătorit.

Ce s-a întâmplat cu biserica? S-a întors înapoi la credința originală a părinților de la Rusalii, s-a întors la ceea ce au fost ei la început, când s-au căsătorit și au dat naștere acestui copil; acum, sub slujba lui Maleahi 4, ei s-au întors înapoi la credința părinților. Slăvit să fie Domnul!

În mesajul „**De ce sunt oamenii atât de agitați**” din anul 1956, fratele Branham a spus:

*„Cum vom privi la
Trageri.*

*Eu am spus: „Știu că
nu am procedat corect, că am tras de el atunci când nu ar fi
trebuit s-o fac.”*

*Aici se referea la
vedenia în care se afla la pescuit, la vedenia cu cele trei
Trageri.*

*„El a spus: „Să nu
lași firul să se încurce în aceste vremuri.”*

*„Îl țin cât pot de
drept. Voi fi foarte atent”, am răspuns eu, iar El a zis:*

*„Prima dată când
ți-am vorbit, ți-ai pus mâinile peste oameni și le-ai spus ce
era în neregulă
cu ei, iar când a avut loc a doua Tragere, le-ai cunoscut
tainele inimii. Eu
te-am făcut un văzător înaintea oamenilor, dar tu ai încercat
întotdeauna s-o
explici. Nu ar fi trebuit să faci aceasta, fiindcă ai făcut
din ea o expunere
publică.”*

„Îmi pare rău.”

Apoi, m-a luat de
acolo și am văzut un cort mare. Nu am văzut niciodată un
astfel de cort. Era
plin cu oameni. Se părea că eu stăteam deasupra oamenilor și
priveam în jos,
unde tocmai făcusem o chemare la altar; sute și sute de oameni
plângeau și se
bucurau după ce L-au primit pe Domnul ca Salvator.

M-am uitat și atunci
am văzut un bărbat care s-a ridicat și a spus: „Cheamă rândul
de rugăciune.”
Oamenii au început să se alinieze în partea stângă cum mă
uitam eu jos la
platformă, s-au aliniat până acolo sus și în josul străzii
pentru un rând de
rugăciune. La stânga mea, care ar fi fost dreapta mea dacă aș
fi fost pe
platformă, am observat o încăpere micuță din lemn; și am văzut
cum Lumina aceea
pe care ei toți o au în fotografie și care este întotdeauna în
adunări, m-a
părăsit și a mers în încăperea aceea, a intrat în ea, iar un
Glas mi-a zis: „Te
voi întâlni acolo; aceasta va fi Tragerea a treia.”

„De ce?”, am întrebat
eu. Și El a spus:

„Nu va fi o expunere
publică cum au fost celelalte.” Apoi vedenia m-a părăsit.”

Tragerea a treia nu

va fi un bărbat care stă pe platformă și spune: „Tu, cea cu rochie roșie, tu, cel de aici cu cancer; tu ai cutare și cutare, mă voi întoarce cu spatele...” Tragerea a treia nu va fi o expunere publică. Ea va avea loc după arătarea de la stejarii lui Mamre și după ce Dumnezeu va termina cu folosirea aceluși vas de lut și va merge mai departe. Atunci va avea loc o schimbare, într-un loc pe care nu-l putem găsi în Scripturi, dar Tragerea a treia va avea loc undeva. Nu în trup, ci undeva de-a lungul drumului, Sara a rămas însărcinată.

Aș vrea să citesc un citat din **Pecetea a șaptea**, din anul 1963:

„Aș face bine să mă opresc chiar aici, pentru că mă simt cercetat să nu spun mai mult despre aceasta. Așadar, țineți minte, motivul pentru care nu a fost deschisă Pecetea a șaptea, motivul pentru care nu a fost descoperită este că nu trebuie să știe nimeni despre Ea. Vreau să știți că înainte ca eu să știu vreun cuvânt despre aceasta, cu ani în urmă a venit vedenia aceea. Vă amintiți? Și iat-o aici, își ocupă locul exact acolo unde era în Cuvânt, la fel ca și cealaltă. Dumnezeu îmi cunoaște inima; eu nu m-am gândit niciodată la așa ceva, dar iat-o aici! Este mai târziu decât credem.”

*Pur și simplu arată
că este de la Dumnezeu pentru că se potrivește exact în
făgăduințele lui
Dumnezeu de la sfârșitul Mesajului.*

*Observați. Observați
acum această Pecete pentru Mesajul timpului de sfârșit. La
urma urmei, El a
descoperit toate cele șase Peceti, dar nu a spus nimic despre
a șaptea, iar când
va începe Pecetea timpului de sfârșit, conform Bibliei va fi
în totalitate un
secret deplin. Înainte de a ști aceasta... Țineți minte,
Apocalipsa 10.1-7,
toate tainele lui Dumnezeu vor fi cunoscute prin Mesajul celui
de-al șaptelea
înger. Noi suntem la sfârșitul timpului, la deschiderea
Pecetii a șaptea.”*

Fratele Branham a
spus că Pecetea a șaptea este legată de vedenia aceea. De care
vedenie? Vedenia
Tragerii a treia, cu încăperea aceea micuță care nu va fi o
expunere publică.

*„Nu vei spune
nimănui aceasta!”, iar fratele Branham a spus aici: „De ce nu
a fost
deschisă acea a șaptea Pecete? De ce nu am explicat-o așa cum
le-am explicat pe
primele șase?” Din cauza vedeniei Tragerii a treia. Ea nu
poate fi
explicată, nu va fi o expunere publică, dar va exista o
arătare la stejarii lui*

Mamre, o slujbă a Tragerii a doua, o făgăduință dată, iar Sara va fi declarată ca fiind cea care va aduce făgăduința la suprafață. Apoi, a existat o declarație: „Mă voi întoarce la tine”, iar undeva de-a lungul drumului, a avut loc aceasta. Fără o venire mare, fără o arătare mare, fără o vizită mare, ci a avut loc undeva de-a lungul drumului.

Și el a spus:

„Pur și simplu arată că este de la Dumnezeu pentru că se potrivește exact în făgăduințele lui Dumnezeu de la sfârșitul Mesajului.

Observați. Observați acum această Pecete pentru Mesajul timpului de sfârșit.”

Atunci, ce este Pecetea a șaptea? Mesajul timpului de sfârșit. Nu suntem noi în timpul sfârșitului? Amin!

„La urma urmei, El a descoperit toate cele șase Peceți, dar nu a spus nimic despre a șaptea, iar când va începe Pecetea timpului de sfârșit, conform Bibliei va fi în totalitate un secret deplin. Înainte de a ști aceasta... Țineți minte, Apocalipsa 10.1-7,

toate tainele lui Dumnezeu vor fi cunoscute prin Mesajul celui de-al șaptelea înger. Noi suntem la sfârșitul timpului, la deschiderea Peceții a șaptea.”

Dar nu va fi predicată așa cum au fost predicate celelalte șase, ci va fi vestită, vom vedea semnul lui Mesia, iar după aceea, are loc undeva de-a lungul drumului. Amin!

Să mergem la Geneza 21.1-8 și să continuăm cu povestea noastră.

„Domnul Și-a adus aminte de cele ce spusese Sarei și Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise.”

(În limba engleză scrie: *„Domnul a vizitat-o pe Sara, după cum spusese și a împlinit față de Sara ceea ce spusese”).*

Sara a rămas însărcinată și a născut lui Avraam un fiu la bătrânețe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu.

Avraam a pus fiului său nou-născut, pe care i-l născuse Sara, numele Isaac.

Avraam a tăiat

împrejur pe fiul său Isaac la vârsta de opt zile, cum îi poruncise Dumnezeu.

Avraam era în vârstă

de o sută de ani la nașterea fiului său Isaac.

Și Sara a zis:

„Dumnezeu m-a făcut de răs: oricine va auzi va râde de mine.”

Și a adăugat: „Cine

s-ar fi gândit să spună lui Avraam că Sara va da țăță la copii? Și totuși i-am

născut un fiu la bătrânețe!”

Copilul s-a făcut

mare și a fost înțărcat. Avraam a făcut un ospăț mare în ziua când a fost înțărcat

Isaac.”

Aș vrea să ne oprim

aici. Vom merge să citim două versete din Isaia, după care ne vom întoarce din

nou aici ca să citim încă două versete. Domnul a vizitat-o pe Sara, așa cum a

spus, ea a rămas însărcinată și a născut un copil, iar Avraam l-a tăiat

împrejur în a opta zi. Așadar, Isaac, fiul făgăduit născut de Sara, a fost

prima persoană care a primit tăierea împrejur în a opta zi. Ceilalți au fost

tăiați împrejur la alte vârste, dar potrivit Mesajului și

Scripturilor, Isaac,
întâiul născut, a primit tăierea împrejur în ziua a opta.

„Avraam era în
vârstă de o sută de ani la nașterea fiului său Isaac.

Și Sara a zis:
„Dumnezeu m-a făcut de răs: oricine va auzi va râde de mine.”

Și a adăugat: „Cine
s-ar fi gândit să spună lui Avraam că Sara va da țâță la
copii? Și totuși i-am
născut un fiu la bătrânețe!”

Copilul s-a făcut
mare și a fost înțărcat. Avraam a făcut un ospăț mare în ziua
când a fost înțărcat
Isaac.”

Să mergem în Isaia
28, pentru că vreau să citim ceva de aici:

„Ei zic: „Pe cine
vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să-i dea învățătură?
Unor copii înțărcați de curând, luați de la țâță?”

Căci dă învățătură
peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste
poruncă, poruncă
peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.”

*Ei bine! Prin niște
oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi
poporului acestuia
Domnul.” (v.9-11)*

Urmărindu-l pe Isaac,
el a primit tăierea împrejur în ziua a opta și a fost
înțărcat. În ziua în care
a fost înțărcat Isaac, Avraam a făcut o sărbătoare mare.

Dar Isaia a spus:

*„Pe cine vrea el
să învețe înțelepciunea? Cui vrea să-i dea învățătură? Unor
copii înțărcați de
curând, luați de la țată?”*

*„Pe cine voi învăța
Eu înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? ? Unor copii
înțărcați de
curând, luați de la țată?”*

Vedeți, Isaac s-a
născut, a avut parte de tăierea împrejur în ziua a opta, apoi
a fost înțărcat
adică a fost capabil să mănânce carne de unul singur. El nu s-
a mai hrănit cu
lapte, ci cu carne, și fiți atenți ce s-a întâmplat în
continuare în versetul
9:

*„Sara a văzut
râzând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam egipteanca Agar.*

Și a zis lui Avraam:

*„Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul roabei
acesteia nu va moșteni
împreună cu fiul meu, cu Isaac.” (v.9-10).*

Ce s-a întâmplat?

Când a venit vremea ca Isaac să fie înțărcat, să nu se mai hrănească de la sân,
când a sosit timpul ca el să învețe, să se hrănească cu carne,
când a putut să
se hrănească singur, când a fost luat de la sân, a fost timpul
în care Ismael a
început să râdă de el. Ismael a început să-l batjocorească
pentru că el
crescuse și putea să se hrănească singur.

Sara a fost cea care

a zis: : *„Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul
roabei
acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.”*

Fratele Branham a

spus în **„Epoca Bisericii Efes”**:

„Cred că ar trebui

*să ne oprim și să ne obișnuim cu gândul că poporul lui
Dumnezeu a fost și va fi
prigonit întotdeauna. Voi știți că Geneza este Cartea
începuturilor, iar ceea*

ce ați găsit că a început acolo va merge mai departe până în Apocalipsa și nu se va schimba niciodată. Acolo, noi vedem că Abel a fost prigonit și ucis de Cain pentru că a adus o jertfă plăcută lui Dumnezeu.”

Când a început Cain să-l prigonească pe Abel? Când Abel a primit o descoperire. Când a început prigoana? Când Abel a primit o descoperire, Cain a început să-l prigonească din pricina descoperirii pe care o primise. Abel a primit ceva mai mult decât îi învățase mama lor, mai mult decât îi învățaseră părinții lor. El a putut înțelege ce a însemnat mâncarea aceluia fruct, a înțeles ce s-a întâmplat în grădină, a putut să înțeleagă și să primească cunoștința, iar când a înțeles aceste lucruri, lui Cain nu i-a plăcut aceasta și a început să-l prigonească.

„Apoi, vedem un tablou desăvârșit în fiul lui Avraam după trup, în Ismael, care l-a necăjit și a luptat cu fiul făgăduinței, Isaac. Acolo a fost și Esau care l-a urât pe Iacov, și l-ar fi omorât dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu. În Noul Testament îl găsim pe Iuda care l-a vândut pe Isus, în timp ce rânduielile religioase ale primului secol au încercat să-i ucidă pe credincioșii de la început. Copiii acestei lumi, călăuziți de diavolul, îi urăsc pe copiii lui Dumnezeu care sunt călăuziți de Duhul.”

Cine sunt copiii

lumii călăuziți de diavolul? Fraza de mai sus ne spune clar:

„În Noul

Testament îl găsim pe Iuda care l-a vândut pe Isus, în timp ce rânduielele

religioase ale primului secol au încercat să-i ucidă pe credincioșii de la început.”

Cine au fost aceștia?

Fiii femeii roabe a lumii religioase. Ei sunt cei care au vrut să-i ucidă pe

credincioșii de la început.

„Copiii acestei

lumi, călăuziți de diavolul, îi urăsc pe copiii lui Dumnezeu care sunt

călăuziți de Duhul.”

Să mergem în Geneza

21.20.

Ismael a fost izgonit

și a mers în deșert unde a avut acea experiență în care i-a vorbit Dumnezeu.

Dar înainte de a citi versetul 20, vreau să citesc versetul 19:

„Și Dumnezeu i-a

deschis ochii și ea a văzut un izvor de apă; s-a dus de a umplut burduful cu

apă și a dat copilului să bea.

Dumnezeu a fost cu copilul, care a crescut, a locuit în pustie și a ajuns vânător cu arcul.

A locuit în pustiul Paran și mama sa i-a luat o nevastă din țara Egiptului.” (v. 19-21).

De unde a ieșit mama lui? Din Egipt. Ea a ieșit din acel sistem denominațional și l-a născut pe Ismael, iar el a crescut mare, a fost binecuvântat, a ajuns la sărbătoarea tăierii împrejur, a trecut prin toate aceste lucruri, a fost izgonit pentru că a râs de fiul făgăduit atunci când acesta a fost înțărcat, după care a ajuns în locul acela în care Domnul a fost cu el și a devenit un vânător cu arcul, iar mama lui l-a căsătorit cu o egipteancă; și ciclul continuă să se repete.

În „**Epoca Bisericii Tiatira**” din Cartea epocilor bisericilor, citim:

„Această femeie are copii și este o curvă? Dacă a avut copii din curvia ei, trebuie să fie arsă în foc așa cum spune Cuvântul. Acesta este adevărul. Acesta este sfârșitul ei pentru că va fi arsă cu foc. Sfârșitul ei este iazul de foc. Dar opriți-vă și gândiți-vă o clipă la copiii aceștia. Cea care dă naștere la copii este o femeie, și este evident că această femeie a avut copii pe care

*i-a născut, dar
ei au făcut exact ceea ce a făcut și ea.”*

Adică? S-au întors
înapoi în Egipt.

*„Arătați-mi o
biserică ieșită dintr-o organizație, care nu s-a întors exact
în ea! Nu există
niciuna. Niciuna! Luteranii au ieșit afară, dar s-au organizat
înapoi, astăzi
fiind mână în mână cu această mișcare ecumenică. Metodiștii au
ieșit afară și
s-au organizat înapoi. Penticostalii au ieșit afară și s-au
organizat înapoi.
Slăvit să fie Domnul pentru că va exista o altă ieșire afară,
dar ei nu se vor
organiza pentru că cunosc Adevărul. Grupul acela va fi Mireasa
zilelor din
urmă.”*

Noi nu ne vom
întoarce înapoi în Egipt pentru că mama noastră nu este din
Egipt. Noi nu ne-am
născut din femeia roabă, ci din cea slobodă. Mama noastră nu
provine din Egipt,
așa că noi nu ne vom întoarce în Egipt. Mama noastră este
Ierusalimul de sus,
iar dacă vom merge undeva, ne vom întoarce înapoi în Țara
noastră mamă. Noi
ne-am născut din femeia potrivită și din bărbatul potrivit, la
timpul potrivit;
ne-am născut de sus, în conformitate cu Cuvântul și cu
făgăduința și nu ne vom

întoarce înapoi în Egipt.

Doresc să mai citesc
un verset din Geneza 25.5:

*„Avraam a dat lui
Isaac toate averile sale.”*

Cine a primit
făgăduința? Isaac.

*„Dar a dat daruri
fiilor țiitoarelor sale și, pe când era încă în viață, i-a
îndepărtat de lângă
fiul său Isaac înspre răsărit, în Țara Răsăritului.”*

Sămânța adevărată
primește tot. Alții pot primi daruri și pot avea parte de
binecuvântări, dar
sămânța adevărată primește tot. Amin! Slăvit să fie Domnul!
Amin.